

Boyoma

Driemaandelijks Nieuwsblad van
Kisangani vzw

België-Belgique
P.B.-P.P.
3720 Kortesseem
BC1813

februari-maart-april 2004

Afgiftekantoor : 3720 Kortesseem
P209455

Kisangani vzw, Bronstraat 31, 3722 Kortesseem

Nr 8

COLOFON

Boyoma
driemaandelijks nieuwsblad
nr 8 jaargang 3 - 2004
februari-maart-april 2004

Verantwoordelijke uitgever :
Hugo Gevaerts
Bronstraat 31, 3722 Kortesseem

Kisangani vzw
Rurale Ontwikkeling in D.R.Congo

Zetel en Kantoor :
Bronstraat 31, 3722 Kortesseem
tel. 011 37 65 80
fax 011 37 71 97
e-mail kisanganivzw@gevaerts.be
bank 235-0352426-37

Contactpersoon West-Vlaanderen :
Erik Nollet
D. Mergaertstraat 11, 8800 Roeselare
tel. 051 25 19 01
e-mail eriknollet@belgacom.net

Dit kwartaalblad wordt verzonden aan geïnteresseerden. Indien u dit blad niet meer wenst te ontvangen, gelieve het ons dan te laten weten.

Wie BOYOMA elektronisch wenst te ontvangen, kan dit melden aan :
kisanganivzw@gevaerts.be
Vermeld of u ook de gedrukte versie wenst.

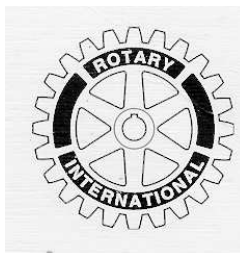
Foto's: Benoit Dhed'a, Jean Louis Juakaly, Jean Pierre Mate, Kris Smet, Magda Vermander

De projecten in Kisangani
krijgen steun van

U ALLEN

de **Vrienden uit België** met
onder meer :

VANDEMOORTELE nv
LOTUS BAKERIES nv
UCB nv
ALVA nv
SPADEL nv

DGOS

Kisangani : januari - februari 2004

Wat heeft me het meest getroffen tijdens mijn laatste verblijf in Kisangani? Dat de ploeg

van professoren en assistenten niet alleen goed werk heeft verricht, maar dat ze ook een nieuwe weg zijn ingeslagen:

1.- Ze hebben zich toegelegd op de daadwerkelijke begeleiding van de bevolking in drie dorpsgemeenschappen: Ze hebben een partnerschap opgericht met "vennoten" uit het dorp. Samen doen ze aan landbouw tussen hagen van stikstofbindende peulgewassen, ze planten bananen van nieuwe variëteiten en fruitbomen, zoals papaja, avocado, treculia. Ze planten ananas, aardnoten enz.

Maar wat vooral nieuw is voor de dorpelingen die in het bos wonen: ze hebben een varkensstal gebouwd, met een omheining er rond in bamboe. Zo kunnen ze de mest gebruiken om samen met compost en grond te mengen. Dit mengsel kan dan dienen om de bodem van de velden te verrijken. Op die manier "verplichten" ze de dorpelingen om hun velden

te verbeteren.

2.- Ze zijn zich gaan bezig houden met enkele lagere scholen. Ze hebben de leerkrachten en de schooldirecteur overtuigd om de verschillende sites van het project te gaan bezoeken. De leerkrachten, samen met de leerlingen (ongeveer 400) hebben een demonstratieveld aangelegd van 1 ha, omheind met bamboe. Hier planten ze tussen de hagen bananen, fruitbomen en allerlei voedingsgewassen. Ook hier plannen ze een varkensstal om zo aan de leerlingen te tonen hoe een dierenkweek geïntegreerd kan worden met teelten.

Dit alles toont dat de ploeg in Kisangani gemotiveerd is en dat ze met alle middelen de plattelandsbevolking betere landbouwtechnieken willen aanleren.

Het is vooral die inzet van mijn medewerkers die maakt dat ik hen blijf steunen en dat ik blijf aandringen bij de Belgische overheid hen te helpen bij het uitvoeren van hun projecten. Dit blijkt niet eenvoudig te zijn! Ondertussen blijf ik met veel dankbaarheid op u allen rekenen.

Hugo Gevaerts

TERUG NAAR KISANGANI

Na vijf dagen verblijf in de prachtige Kivustreek kunnen we het vliegtuig nemen in Beni. En wat voor kist... Een Antonov 32. We moeten er in langs de staart. 12 passagiers. Magda is de laatste. Van beneden kijkt ze verschrikt naar binnen: moet ik daar in? Het vliegtuig zit vol bagage: kisten, koffers, kartons, bakken en zakken. Aan elke kant een soort houten bank waar de reizigers moeten plaats nemen. Magda en ik kunnen onmogelijk zitten. Een struise blanke die de deur achteraan moet sluiten maakt ons met gebaren duidelijk dat we er uit moeten. We volgen hem naar voor waar we een verroeste ladder beklimmen. Weer overal bagage opgestapeld tot helemaal boven. Hij wijst ons een kist aan om op te zitten. Links van Magda en rechts van mij een paar reservebanden van het vliegtuig. Overal zakken vol met tuig en een tiental kartons met televisietoestellen. Voor ons de cockpit waarin reeds vier geblokte kerels zitten. Aan hun bonkige vierkantige hoofden te zien moeten

dat Russen zijn. De vijfde kerel trekt de ijzeren ladder binnen, sluit de deur en blijft rechtstaan achter zijn kameraden.

De motoren worden aangezet. Het is geen stil geruis. Antonov 32 beweegt zich naar de startbaan. Plots staat het tuig stil. De motoren beginnen op volle toeren te draaien. Antonov davert en wij daveren mee. 't Is precies of alles gaat uiteenspringen.

Het vliegtuig raast vooruit. Geen riemen om ons vast te gespen, maar we houden elkaar vast. De vijfde Rus staat nog steeds recht. Hop, we zijn de lucht in. Oef. De man voor ons zet zich neer op een klein stoeltje. Het lawaai van de motoren verplicht ons in elanders oor te roepen. Venster-tjes om naar het immense oerwoud onder ons te kijken zijn er niet. Onze medereizigers achteraan kunnen we niet zien. Gelukkig komt er wat licht van uit de cockpit. De piloten hebben geen cowboyallures.

De vlucht verloopt perfect. Na ongeveer zeventig minuten vliegen staat Rus vijf recht, kijkt even rond en schoort zich schrap. Hola! We bonken driemaal op de

grond. De motoren gieren en Antonov remt. We houden elkaar vast. Onze kist en de reservebanden beginnen vervaarlijk naar voor te schuiven. Er vliegt een tv-toestel tegen mijn hoofd. Magda krijgt er één tegen haar schouder. "Moeten we nog lang vliegen?" schreeuwt Magda in mijn oor. "We zijn er", roep ik. Het vliegtuig staat stil. De motoren zwijgen. "k Ben blij dat ik dit meegemaakt heb", zegt Magda. Eerst was ze doodsbang. In het Frans feliciteer ik de piloten. "No français", antwoorden ze. Dan maar in het Engels en ik zeg er bij dat we uit Belgium komen. Ze lachen vriendelijk en vertellen dat ze drie dagen geleden nog in Oostende waren. De deur vliegt open. We zijn terug in ons geliefde Kisangani. De hete zwoele warmte doet ons wat naar adem snakken. Dat kennen we. Van binnen voelen we een warm geluk. We herkennen het oude vliegveld. Een afvaardiging van de Faculteit Wetenschappen ver-

welkomt ons. We nemen plaats in de wagens en rijden de stad door naar de faculteit. Onderweg zien we honderden versierde taxifietsen. Sterke jonge mannen vervoeren hun klant achteraan op de fiets. Meestal een vrouw met kind en bagage. We kijken onze ogen uit. Zoveel fietsen! Het huis waar we drie weken zullen logeren is in zicht. We stoppen. De zestigjarige Alisi, die jaren lang bij ons in dienst is geweest, heeft Magda het eerst gezien. Als een jonge antiloop spurt ze naar haar toe. Heel en al blijdschap. Het weerzien is echt ontroerend. We zijn allen een beetje ouder geworden. De omhelzingen herhalen zich. Zo lang geleden. Voor mij bijna zes jaar geleden. Voor Magda bijna 14 jaar. Dan komen al die professoren en assistenten van het project. Hugo en Manja zijn op hun vertrouwde terrein. Er is echt vreugde om het weerzien. We voelen dat het hier om een project gaat van mensen voor mensen. We drinken en klinken op de samenhangigheid.

Gedurende enkele weken zullen we getuigen zijn van wat Kongolezen hebben bereikt in uiterst moeilijke omstandigheden.

Erik Nollet

Het landelijk schooltje in Batiamaduka

Het project van het Limburgs Universitair Centrum te Kisangani startte in 1997. Het doel van het project is het verhogen van de landbouwproductie in harmonie met het milieu. Het project streeft de productie van een rijk en gediversifieerd voedselaanbod na zonder de natuurlijke rijkdommen te verkwisten.

De uitvoering van dit project op het terrein, in samenwerking met de boeren uit de omgeving van Kisangani, voornamelijk van de dorpen Masako, Ngene-Ngene, Simi-Simi et het eiland Mbiye, heeft een grote samenhang en verstandhouding teweeggebracht tussen de wetenschappers, verantwoordelijk voor het LUC project, en de medeburgers van die dorpen rond Kisangani.

Dagen en nachten van gezamenlijk werken heeft een vereniging voor regionale ontwikkeling tot stand gebracht, ADIKIS (Actions pour le Développement Intégré de Kisangani). Deze vereniging wil een ontwikkelingsprogramma opzetten gericht op de totale ont-

plooiing van de inwoners van Kisangani door Kongolezen zelf. Vanuit die context werd de lagere school van Batiamaduka gekozen om een modelprogramma uit te bouwen rond Milieueducatie. Immers, "De jeugd opleiden is de toekomst van een land voorbereiden."

De lagere school Batiamaduka

Gelegen op 15 km langs de weg Kisangani-Buta vormt de lagere school Batiamaduka een landelijke school van de stad Kisangani. Enkel in de voormiddag wordt er les gegeven, want in de namiddag worden de lokalen gebruikt door een middelbare school voor landbouw.

De keuze voor de milieusensibiliseringactie en natuureducatie vanuit ADIKIS viel op deze

school omdat:

- de school gelegen is in een platelandsomgeving dicht bij de stad;
- het terrein een rurale-stads omgeving in aangroei is omwille van het aantal inwoners, het Gezondheidscentrum, School, Administratieve Gemeenschap binnen de Stads gemeente;
- de sociale context bijzonder gunstig is tussen het onderwijzend personeel en de plaatselijke autoriteiten;
- de omgeving ten prooi is aan ontbossing, zoals overal elders rond de stad.

Het beoogde doel van onze vereniging in deze school, is de vorming en de bewustmaking van de schoolgemeenschap in verband

met milieu en de uitdaging van een duurzaam gebruik om zo het milieu veilig te stellen voor de lokale, nationale en internationale gemeenschap, nu en in de toekomst.

Het schoolmidden werd uitgekozen als kern voor de bewustmaking van de jeugd in het dorpsmilieu. Onze strategie is de pedagogische aanpak om zelf iets te doen, dit wil zeggen : *de educatie langs een voorbeeld*, of nog: doen om te laten doen.

We weten dat de lagere, de middelbare, de hogescholen en de universiteiten van de Democratische Republiek Kongo functioneren zonder steun voor lonen en werking. De enige bron van inkomst blijft het schoolgeld dat betaald wordt door de ouders. Het voornaamste gevolg hiervan is dat de scholing van de Kongolese jeugd op de verschillende onderwijsniveaus steeds meer achteruit gaat. De lagere school van Batiamaduka maakt hierop geen uitzondering.

Voor het totaal van de klassen, één maand na het begin van het schooljaar, schommelde het aan-

tal leerlingen rond de 100. Om deze school te redden heeft ADIKIS bij het begin van het schooljaar 2003–2004, schooluitrusting gegeven aan heel de school. Deze bestaat voornamelijk uit de gift aan de directie, de leraren en de leerlingen van schriften, stylo's, krijt, bordenvaag en bordverf. Slechts één week na dit gebaar, is het aantal leerlingen gestegen tot 400, de school herleeft. In het actueel Kongolees systeem, dat zonder subsidies en zonder lonen werkt, betekent meer leerlingen in een school meer uitgaven en ook meer "premies" voor de motivatie van de leerkrachten.

Naast deze actie werden er regelmatig educatieve voordrachten gegeven voor de leerlingen, de leraren en de directeur alsook voor de lokale administratieve autoriteiten: dwz de Burgemeester, het Hoofd van de gemeenschap, de notabelen, de Commandant van politie, de Provinciale Milieu-Coördinator, het Hoofd van de onderafdeling lager en secundair onderwijs van de stad Kisangani.

Bovendien hebben we samen met de leerlingen een modelveld van een hectare verwezenlijkt. Dit

veld ligt vlak achter de school, op een braakliggend land op een arme grond. Met deze actie willen we aan de leerlingen tonen dat zelfs een arme grond terug vruchtbaar gemaakt kan worden mits een effectieve verbetering van de grond langs compostering met organisch- en huisafval, met mest van dieren en aanplanten van hagen voor groenbemesting.

Bovendien proberen we zo aan deze uitgekozen bevolkingsgroep te bewijzen dat het mogelijk is om de velden dichter bij hun woningen te brengen, in tegenstelling met de overtuiging van vele boeren die hun velden, ver van het dorp, midden in het woud aanleggen met een nefaste continue ontbossing als gevolg.

Het veld van de school is omgeven door een bamboeomheining om het zo te beschermen tegen vrij rondlopende, geiten en varkens. Het valt hier op te merken dat het vrij rondlopen van huis-

dieren in het dorp één van de voornaamste redenen is die de dorpingen ertoe brengt om hun velden ver van de woningen, op meer vruchtbare bosgronden in te planten en dit brengt dikwijls een sociale verstoring van de huishoudens mee.

Dit schoolveld wordt beheerd door een schoolcomité dat bestaat uit leerlingen, leraars, het schoolhoofd en het dorpshef. De opbrengst van dit veld zal de schoolactiviteiten ten goede komen.

Een andere nood, geuit door de leerlingen tijdens de discussies in het dorp, bestond uit hun fysieke gezondheid. Onze vereniging heeft deze pertinente vraag begrepen en daarom heeft ze beloofd om een speelterrein en een voetbalterrein aan te leggen met medewerking van de leerlingen voor de fysieke ontplooiing van de scholieren tijdens de speeltijd.

De leerlingen, de leraars, de directeur, het dorpshef en de leden van ADIKIS werken samen om te produceren op school en op deze manier het ecologische inzicht te ontwikkelen, dwz het rationeel beheer van de natuurlijke rijkdom

Om het schoolhoofd de gelegenheid te geven op tijd op de school te zijn en de vele heen-en-weer ritten te doen tussen de school en ADIKIS, voor onderlinge uitwisseling over de acties over milieueducatie, werd een nieuwe fiets geschonken aan de school.

Wij willen hier onze oprechte dank betuigen aan onze lezers en onze vele weldoeners, met name de Konrad Adenauer Stichting uit Duitsland voor zijn financiële steun aan ons project "Milieueducatie", de Belgische Ontwikkelingssamenwerking, het project LUC, de verschillende Rotary Clubs uit België, de "Vrienden van België" en vergeten we niet "Kisangani vzw", voor de aandacht die ze hebben voor onze acties ten gunste van een duurzame stadslandbouw.

Benjamin DUDU Akaibe
Jean-Pierre MATE Mweru

ONZE MOND VIEL OPEN

Toen Magda en ik tijdens de jaren tachtig in Kisangani verbleven werden we bevriend met de familie Gevaerts. Hugo, deken van de Faculteit Wetenschappen, toonde ons een stukje primair woud dat aan de universiteit was toegewezen. Studenten in de biologie moesten weten dat het Afrikaanse oerwoud bedreigd wordt. Daar moet wat aan gedaan worden, zei Hugo. Wat verder waren er vijvers, aangelegd tijdens de Belgische kolonisatie, om er vis te kweken. Alles was brousse geworden en de vijvers lagen er verwaarloosd bij. Men stelde vast dat de bevolking steeds toenam en dat de aanvoer van vis uit de Kongostroom onvoldoende bleek of hij moest van 100 km ver stroomafwaarts komen en dat was te duur. Daar moet ook iets aan gedaan worden, zei Hugo weer. De mensen zullen zelf vis moeten kweken. Maar dat ligt niet in hun traditie. Hugo had een plan met de faculteit wetenschappen. Het was niet overhaast. We hebben het weten ont-

staan en zien groeien, traag maar zeker. Vele studenten van toen hebben zijn boodschap begrepen.

In 1990 werd de Belgische ontwikkelingssamenwerking gestopt. Zo ook aan de universiteit in Kisangani. Alle Belgische professoren moesten terugkeren. Hugo, verbonden aan de universiteit van Limburg, bleef niet bij de pakken zitten, zocht geld en trok wel tweemaal per jaar voor

een maand naar Kisangani om er de faculteit wetenschappen te steunen in het project rond rurale ontwikkeling.

In 1998 had ik het geluk 4 weken in Kisangani te verblijven. Toevallig waren Hugo en Manja (zijn vrouw) daar ook. Ik vergezelde hen naar de vijvers die er vroeger zo verwaarloosd bijlagen. Met wijd open ogen aanschouwde ik de verandering. Alles was netjes en onderhouden. De viskweek had goede resultaten. Er waren proefvelden aangelegd met groenbemesting. Dit alles had zich ontwikkeld tijdens de woelige jaren van Mobutu's ondergang.

Bij mijn terugkeer besloten Magda en ik mee te werken aan het ontstaan van Kisangani vzw zodat het project meer armslag zou krijgen.

Dit jaar, in januari-februari, hadden we het geluk drie weken in ons vertrouwde Kisangani te verblijven. Van bijna alle activiteiten in verband met de rurale ontwikkeling zijn we getuige geweest. Alleen het eiland Mbiye hebben we niet bezocht. De dag

van het bezoek lag ik met koorts te bed.

We stelden vast dat de viskweek, begonnen door de faculteit wetenschappen, navolging had gekregen. Meerdere groeperingen van mensen hadden vijvers aangelegd en werden door de faculteit bijgestaan. We hebben verscheidene proefvelden rond de stad bezocht waar groenbemesting wordt toegepast. De bananen en ananassenteelt waren de

moeite waard. Ook hier stelden we vast dat gemeenschappen de technieken van groenbemesting toepassen. De kweek van konijnen heeft het verwachte resultaat en onze mond viel open van bewondering voor de volgende gebeurtenissen: De varkenskweek, de rijstvelden, een project met

een lagere school en het niet afnemend enthousiasme van professoren en assistenten.

De varkenskweek op de faculteit is amper twee jaar bezig en krijgt heel wat bijval. De mest wordt gebruikt op de proefvelden en de

bananenstronken zijn dan weer voedsel voor de varkens. De hokken met bamboeomheining worden proper gehouden.

Belangrijk is dat de hoeders niet brutaal met de dieren omgaan. Op de meeste proefvelden buiten de stad worden ook varkens gekweekt. De mensen zijn zeer geïnteresseerd want daar is veel eten aan...en waarom zouden ze ook geen varkentjes kunnen kweken?

De rijst geteeld in het water is ook een revolutionair verschijnsel voor Kisangani en omstreken.

We hebben de rijstvelden van de universiteit gezien. Maar de mensen die het resultaat zagen zijn begonnen in de vallei aan de andere kant van de weg. Ze worden natuurlijk bijgestaan door assistenten van de faculteit tot ze alles onder de knie hebben. Nog anderen zijn met rijstteelt begonnen op drassig gebied. Drie oogsten per jaar, dat kan tellen. De mensen spreken daar over. Wij ook.

Een lagere school, 15 km buiten de stad, doet mee aan de plattelandsontwikkeling. Dat was de verrassing. De faculteit had contact genomen met directeur en leerkrachten en hen overtuigd van de alternatieve methode om aan landbouw te doen. Weg met de ontbossing, leve de groenbemesting. Dit moet in de scholen aan de kinderen geleerd worden. De meeste onder hen worden de boeren van morgen. Een plan werd opgemaakt. Het grote braakliggend terrein, waarvan de grond uitgeput was, palend aan de school, zou landbouwgrond worden. De opbrengst van de oogst zou de school ten goede komen. Al het materiaal nodig om de grond te bewerken zou door de faculteit bezorgd wor-

den. Om de leerlingen aan te moedigen zou er ook schrijfgereef bezorgd worden. De lokale televisie en radio moesten bij het educatief gebeuren betrokken worden. In mei 2003 is men begonnen.

We hebben de school bezocht. Toen we aankwamen was het speeltijd voor een paar honderd kinderen. Wat een vrolijk gejoel. Bij één fluitsignaal viel alles stil en gingen de kinderen in rij zonder problemen, naar hun armoe-dige klaslokalen. Het grote veld dat we bezochten had een bamboeomheining zodat de geiten van de dorpelingen er niet binnen konden. In rijen waren bananenstruiken, ananassen en andere gewassen aangeplant. Daartussen

stonden de hagen die zorgden voor de groenbemesting. Het was het werk van de onderwijzers met hun leerlingen. Rond de bananenplanten lag organisch afval. Daar zorgden de kinderen voor. Elke dag kwamen ze met organisch afval die ze langs de weg vonden naar school. Naast het veld was er een kleinere omheining waarin een varken een eenzaam leven leidde. Het zou gezelschap krijgen, want er moest gekweekt worden. Binnen een paar maanden zullen de eerste bananen geoogst worden. Er hebben nu reeds scholen belangstelling getoond om ook de nieuwe methode van landbouw toe te passen. Echt waar, onze mond viel open. Hier ligt de toekomst. Het initiatief werd genomen door Hugo's oud-studenten die nu professoren en assistenten zijn en voor wie wij een groot respect hebben. We hebben ze bezig ge-

hoord en gezien. Mensen die werken voor hun gezin maar ook bewust voor hun land en hun volk. Geleerden die gedoctoreerd hebben aan onze universiteiten, bij ons rijkdom en luxe hebben gezien en teruggekeerd zijn naar hun failliete land waar corrupte leiders geen aandacht besteden aan onderwijs en volksgezond-

heid. Het zijn biologen bewust van het leven. Academics zonder pretentie die hun handen durven vuil maken. Wanneer ze niet in hun lokalen voor

studenten moeten doceren dan staan ze in hun rubberlaarzen tussen de beesten, in het water, in het bos of in het veld...Die mensen hebben ons ongelooflijk verwelkomd en bedankt. Eén van hen zei me, terwijl hij naar zijn moto wees, Erik, dank uw vrienden in Europa voor de moto's. Hoe zouden wij ons anders kunnen verplaatsen naar de velden buiten de stad? Dit transport helpt me ook om mijn gezin te voeden...

Het project voor rurale ontwikkeling functioneert als er daar maandelijks 8000 dollars liggen. Zoveel, vroeg mij iemand? Inderdaad, het is veel om ze te vinden. Maar het is wel weinig om dergelijk project draaiende te houden. Want meer dan 180 mensen die er rechtstreeks bij betrokken zijn, krijgen een maandelijkse premie.

Er is één versleten wagen voor het transport. De moto's, het werkmateriaal...Het getuigt van goed beheer dat men met zo weinig geld tot zulke

resultaten komt. Tenslotte zou er nog meer moeten gebeuren en zijn 8000 dollars te weinig...En zeggen dat reeds lang door officiële instanties het project als zeer degelijk werd gerapporteerd, maar dat de officiële hulp weg blijft. Hoe lang nog? We zijn er ons van bewust dat, zonder de bijstand van de vele vrienden die het project genegen zijn, onze mond niet open gevallen was. Zij doen het. Wij helpen.

Erik Nollet

FISCAAL ATTEST

U krijgt een fiscaal attest voor **GIFTEN VANAF € 30,00**.

Dit attest wordt aan u verzonden einde februari. Voor giften gedaan in 2003 ontvangt u dus een fiscaal attest in de loop van februari 2004.

U kunt daarvoor storten op de rekening van

Kisangani vzw
Bronstraat 31
3722 Kortesseme
rekening nr 235-0352426-37.

Ons Aanbod

Voor geïnteresseerden kunnen wij altijd een interessante avond of namiddag verzorgen met voordracht en beelden over Congo. Er zijn vele onderwerpen mogelijk: geschiedenis, politiek, flora en fauna en natuurlijk ontwikkelingshulp met onze projecten in Kisangani. We kunnen dit doen in het hele land.

Wenskaarten

Onze wenskaarten zijn ontworpen door Congolese kunstenaars. U kunt ze bestellen op ons adres, per telefoon, fax of e-mail. Alles wordt geleverd per post met een overschrijvingsformulier voor de betaling.

Wenskaarten per 8 stuks van
15 cm x 10 cm aan 9,00 €
17,5 cm x 11,5 cm aan 9,50 €

Kisangani

